

להקח מחדש
מעולם לא נראה טוב כל כך

מארחו
בנפות
חובשית
לוסי סקור

לוסי סקור

מאירי בנפילה אופשית

מאנגלית: ג'ני להב אלעזרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לוסי סקור
מארלי בנפילה חופשית

LUCY SCORE
ROCK BOTTOM GIRL

Copyright ©2019. Rock Bottom Girl by Lucy Score. Published by arrangement with
Bookcase Literary Agency and The Israeli Association of BookPublishers Ltd.
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-73-1 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל מי שהתמודד עם איימי ג'ו בתיכון.

וגם, לכל מי שעשיתי לו איימי ג'ו, אני ממש, ממש, מתנצלת.

מארלי

אוגוסט

ככה נראית התחתית.

חדר הילדות שלי – ללא שינוי מלבד שמיכת פוך חדשה – עם אותו שטיח ירוק כהה, אותם קירות צהובים חיוורים, אותו פוסטר של ניו קידס און דה בלוק, שהשחתי בעזרתה של החברה הכי טובה שלי בכיתה ד' ובקבוקון של לק סגול מנצנץ.

היינו מגניבות מכדי לאהוב את מה שכל האחרים בכיתה אהבו. כן. הבחורה המרדנית והמגניבה מדי מבית הספר היסודי הייתה כעת בת שלושים ושמונה, מובטלת, הומלסית טרייה, והחבר שלה בדיוק זרק אותה.

אני, מארלי קיקרו, רחוקה מלהיות הצלחה מזהרת. אצבעותיי התעסקו בכדורון הברד שעל כיסוי המיטה בצבע אפרסק, בזמן שניסיתי לא לחשוב על כך שכל הרכוש שברשותי נכנס לשתי מזוודות ושלוש קופסאות קרטון, כולן מושלכות מול הארון, שבו החבאתי בעבר משקאות דיאט חמימים וסיגריות וניל גנובות. נתתי להוריי התראה מספקת כדי שיהיה להם זמן להוציא את מלתחת החורף שלהם מהארון ולהעביר אותה לחדר השינה הישן של אחותי, שאבא השתמש בו עכשיו כסטודיו לקליגרפיה. אחרי שזיניה התחתנה, הם עיצבו מחדש את חדר השינה שלה והשאירו את שלי כפי שהוא. הייתה לי הרגשה שזה מפני שהם ידעו כי זיניה לעולם לא תחזור הביתה עם מזוודה וסיפור קורע לב. הטלפון שלי התריע על הודעת טקסט, והרמתי את המסך מול פניי.

זיניה: ברוכה הבאה, אחותי! מקווה שסקס הגמלאות של אימא ואבא לא משאיר אותך ערה בלילות.

נאנחת, שונאת את העובדה שהאחות המושלמת, המבריקה והיפהפיה שלי ידעה איזו לוזרית ענקית אני. אשלח לה הודעה בחזרה מאוחר יותר כשארגיש פחות כמו פגר שנדרס על הכביש. נדרש ממני מאמץ עילאי כדי להניע את ראשי הצידה. השעון המעורר בוורוד בוחק הודיע לי שהשעה שבע וחמישה בערב. מוקדם מכדי ללכת לישון. מאוחר מכדי להפוך לפתע לבת זוג פחות אמביוולנטית או למנהלת טובה יותר לניהול רשתות חברתיות בעבודתי לשעבר.

זה הותיר רק דבר אחד. חניקה על ידי כרית של הארי פוטר. גייסתי את האנרגיה הדרושה, התגלגלתי והצמדתי את פניי לאלה של דניאל רדקליף.

דפיקה שקטה נשמעה בדלת. הכרתי את הדפיקה הזאת. זו הייתה דפיקה מהסוג של "תתנהגו בזהירות – בתי המתבגרת מעורערת רגשית".

"את לא חונקת את עצמך שם, נכון?" אבא שאל מבעד לדלת.

"אמממ."

הפרישה לגמלאות כנראה הפכה את אבי לאמיץ יותר משהיה לפני כן, כי שמעתי את טלטול הידית שאיש לא טרח לתקן מאז עזבתי את הבית לפני שש-עשרה שנה. שש-עשרה שנים מטופשות, מבוזבזות, מחורבנות, פתטיות.

בסדר. עכשיו הייתי קצת מלודרמטית מדי. זה היה כאילו החדר עדיין פלט את אדי היאוש של הורמוני גיל ההתבגרות. ייתכן שהם חלחלו לתוך קיר הגבס והשטיח והרעילו את כל מי שנכנס... כמו אסבסט. או צבע עופרת.

המזון זו תחת משקלו של אבי, כשהוא התיישב על קצה המיטה. "איך שאני רואה את זה, יש לך שתי אפשרויות, עוגית." הרווחתי את הכינוי בגלל התיאבון הבלתי נלאה שלי לעוגיות קטנות ומענגות עטופות בניילון. העברתי את שנות ילדותי באימוץ ההתמכרות, ואת שנות העשרה שלי ותחילת שנות העשרים שלי במאבק בתלות שפיתחתי בסוכר מעובד. כעת, רק המחשבה על עוגיית וניל עם ציפוי קרמל גרמה לפי לרייר על פניו של הארי פוטר.

"את יכולה להתפלש באכזבה – וזו בחירה לגיטימית – או שאת

יכולה להתייחס לשינוי הזה כסוג של אתחול מחדש. "לאבא שלי, נד קיקרו, שהיה מהנדס תוכנה פנסיונר, היה קול של אחת מדמויות החבובות. הוא היה הסטריאוטיפ של מהנדס עם חולצות כפתורים משובצות קצרות שרוולים ומשקפיים עבים. הוא עבד במטה המקומי של איי־בי־אם במשך שלושים שנה לפני שפרש בשנה שעברה. אפשר להוציא את החנון מהתא המשרדי, אבל אין סיכוי להוציא את התא המשרדי מהחנון.

התגלגלתי בתשישות לצד אחד. "אבא, אני מבטיחה שלא אהיה אחת מאותם הילדים הבוגרים האלה שחוזרים הביתה באופן זמני ולעולם לא עוזבים שוב," אמרתי בלהט.

"את יכולה להישאר כמה שאת רוצה. אמרתי לך שאנחנו מציעים את הסטודיו לקליגרפיה שלי כחדר לאייר בי אנד בי?" הוא שאל ודחף את משקפיו במעלה אפו.

התיישבתי. אלה היו חדשות. ההורים שלי שיחקו גולף ועסקו בקליגרפיה ועכשיו התחילו להשכיר חדר. ומה אני עשיתי? כלום. אפס. נאדה. אני אישאר פה מקסימום חודש. אתאפס. ארענן את קורות החיים הישנים שלי. אנסה להציג את העניין של החלפת עבודה מדי שנתיים כיתרון. אולי אחדש קשרים עם חברים ותיקים בזמן שאני נמצאת בעיר. אוקיי, אולי לא.

אנחת בחזרה על הרגליים, לעזאזל. או לפחות על ידי וברכיי. "אני לא יודעת מה אני מתכוונת לעשות, אבא. אבל אני אעשה משהו," הבטחתי.

הוא טפח על ברכי בדרך האבהית ופזורת הדעת הזאת. "ברור שכן." זה היה סוג ההתלהבות ההורית, שבאה כתגובה להצהרות ילדותיות על להיות אסטרונוט או כוכב רוק.

הדלת נפתחה לרווחה ואימא שלי התפרצה לחדר. בעוד שנד היה רגוע ושקול, ג'סיקה קיקרו הייתה כדור אנרגיה נלהב. היא התרגשה מכל דבר, החל מהשלג הראשון של השנה ועד למכוונת כביסה עם פתח קדמי וחלונות. שמחת החיים החריגה הזו שירתה אותה היטב בקריירה הקודמת שלה כמורה בכיתה א'.

"את לא תאמיני לזה, מארלי! הגורל נכנס לתמונה," היא הכריזה

בדרמטיות. צמידי הפלסטיק על מפרק כף ידה השמאלית שקשקו כנגד עורה השזוף. היא הייתה אישה יפה. ולא רק לגילה. היה לה שיער בלונדיני מקסים, שעבר טיפול במספרה כל ארבעה שבועות. היא הקפידה על תספורת קארה קצרה שמסגרה את פניה, אך הייתה ארוכה מספיק כדי לעשות קוקו. היו לה עיניים כחולות בוהקות שהתכווצו בצורה חמודה בזוויות כי היא תמיד צחקה או חייכה לגבי משהו.

העברתי את כל חיי מייחלת להיות בת השכן האמריקנית מהדלת ממול כמו אימא או יפהפייה אקזוטית כמו אחותי המאומצת והגדולה ממני. זיניה נולדה בכלכותה וגדלה להיות מישהי שבקלות יכלה ליהנות מקריירה כדוגמנית, אילולא הייתה עסוקה מדי בזכייה במענקים למען מטרות חשובות ומשנות חיים.

"ספרי לנו עוד, מלאכית יפהפייה שלי," אמר נד, מתגלגל על בטנו ומשעין את סנטרו על ידיו.

קצת הצטערתי שנכשלתי עם החניקה. בדרך כלל חיבתם הנצחית של הוריי זה לזה הייתה כמו עוגן בסערה. זה היה משהו להישען עליו, משהו שתמיד יכולתי להתייחס אליו כמדד להשוואה ביחסי הזוגיים. אף אחת ממערכות היחסים שלי מעולם לא השתוותה לאהבה הגדולה של נד וג'סיקה קיקרו. והיום, האהבה הזאת רק הזכירה לי שאני רווקה, מובטלת וחסרת תקווה.

"טוב, בדיוק סיימתי לדבר בטלפון עם לינדזי אקלס. את זוכרת אותה, נכון, מארלי? היא עבדה במשרד הראשי של בית הספר היסודי כשהיית בכיתה ו'. זוכרת איך היא חזרה ללמוד וקיבלה הסמכה כמנהלת? אני עדיין אומרת שמסיבת ההפתעה היא הייתה טעות. כמעט גרמנו לאישה המסכנה התקף לב..."

זה היה אופייני לסיפורים של אימא. הם עברו בדרך הארוכה עם הנופים, כמעט ללא קיצורי דרך ולעיתים רחוקות עם שורת מחץ.

אבא הקשיב, מרותק. אני התנתקתי.

קולפפר, פנסילבניה, הייתה דגם מיקרוסקופי של "עיירה קטנה". עד כמה שהייתי רוצה להעמיד פנים שאין לי שום מושג מי זו לינדזי אקלס, הוצפתי בזיכרון הברור מדי של גברת אקלס מחזיקה את שערי

מאחור כשהקאתי בהתלהבות לתוך פח האשפה שמאחורי שולחן הקבלה במשרד בית הספר בהתפרצות גל השפעת בשנת 1992. "בכל מקרה," אמרה אימא, נושמת עמוק. זה היה הסימן שהיא מגיעה לנקודה. "היא אמרה לי שגברת אוטרבאך בדיוק הגישה את ההתפטרות שלה הבוקר! היא והחברה שלה עומדות להתחתן ולעבור לנוי המפשייר כדי להיות קרובות יותר למשפחות שלהן."

אימא שלי נעצרה והסתכלה בציפייה.

"אהה. שיהיה להן בהצלחה?" דרום מרכז פנסילבניה התקדמה בצורה משמעותית מאז גדלתי פה. להיות מורה לסביבת כבר לא היה שיחת העיר. אבל עדיין לא הבנתי למה העובדה שהעלמה אוטרבאך הופכת לגברת אוטרבאך קשורה אליי.

"יותר כמו בהצלחה לך! מתברר שהתיכון זקוק באופן נואש למורה לספורט וגם למאמנת כדורגל בנות!"

כפות רגליו של אבא הפסיקו להתנדנד.

"לא ידעתי שגברת אוטרבאך הייתה מאמנת כדורגל."

"היא לא הייתה," אמרה אימא, משמיטה את המידע שהסתירה בחיוך רחב. אבא כחכח בגרונו. הוא הבין למה אימי מתכוונת, בזמן שהייתי עדיין קילומטרים הרחק מאחוריהם.

"למה את מספרת לי את זה?"

"היא הציעה לך את העבודה, טיפשונית!"

"לי?"

אימא הנהנה, עיניה בורקות. "קדם־העונה מתחיל בעוד יומיים.

הלימודים בעוד שבועיים. את לא מתרגשת מזה בטירוף?"

אימי גילתה התלהבות שווה לכל דבר שזו. לדוגמה, התעודות עם התשיעיות והמאות של זיניה וגם התעודות עם ציוני השביעיות והשמיניות הקבועים שלי, עם 60 מדי פעם. שתיהן זכו לקשט את המקרר ולמחיאיות כפיים סוערות מאימי. זה גרם לי להרגיש קצת כמו מעודדת שהיא מקרה צדקה.

"אין לי תעודת הוראה," התווכחתי. "ולא נגעתי בכדור כבר יותר

מעשר שנים." התיכון היה שפל הקיום שלי. לא שגשגתי בבית הכלא של התיכון וחטיבת הביניים של קולפפר. מרדתי והתלוננתי וקרטעתי

דרך שדות המוקשים של פופולריות, הישגים אקדמיים והצלחות ספורטיביות. לא היה לי ניסיון אישי עם אף אחד מאלה. לפחות, עד לשנה האחרונה בתיכון, כשעליתי לגדולה לכמה רגעים כי יצאתי לזמן קצר עם מר פופולריות. רק שאז קיבלתי סטירה אכזרית שהחזירה אותי למקומי הטבעי.

"זה רק לסמסטר אחד עד שהם ימצאו מחליף קבוע. את בעצם תהיי מורה מחליפה לכמה חודשים. מאז שהחלו לקצץ בשכר המורים ולסגור תוכניות חינוכיות, למדינה יש תוכניות חידוש במקרים של משורות הוראה פנויות. יש מחסור, את יודעת."

לפני שהספיקה לפצוח בנאום על "מצבה העגום של מערכת החינוך", הרמתי יד. "אני לא מבינה. איך המנהלת אקלס בכלל ידעה שאני בבית?"

"אה, פעם בשבוע אני אוכלת ארוחת צוהריים עם כמה מהחברות שלי מבית הספר."

"ואמרת להן שאני חוזרת לגור בבית?"

אימא הנהנה בעליצות. נהדר. אז עכשיו כל קולפפר הייתה מודעת לכך שהנערה שהורחקה לצמיתות מחגיגות תחילת השנה של קולפפר, חזרה הביתה רווקה ומרוששת.

"אני באמת לא יודעת כלום על חוג התעמלות או איך לאמן, הזכרתי לה."

"את יכולה ללמוד כל דבר אם רק תרצי," התעקשה אימי.

"בואי נצא לבעוט בכדור," התערב אבא. "את יכולה לדבר איתי על זה לעומק ולעורר קצת זיכרון שרירים." הוא קפץ מהמיטה ומחא כפיים בציפייה.

בחוסר רצון ניכר, גררתי את עצמי הרחק מהמקום הבטוח שהיה המזון שלי. אני תמיד יכולה לסרב. אני יכולה להתכבד בעמדה שלי, ללקק את פצעיי ולהתחיל לשלוח קורות חיים לעבודות בכל מקום מלבד פה. אני יכולה לעשות את זה.

"אני מקווה שלא אכפת לך, אבל אמרתי להם שתיקחי את העבודה," אמרה אימא בעליזות.

מארלי

בזמן שאבא מיהר אל הסככה בחצר האחורית – המוזיאון המאובק ומלא העכבישים של ילדותי – בחיפוש אחר כדורגל, התיישבתי על מדרגות המרפסת ונעלתי באיטיות את זוג נעלי הספורט שלי.

היה חם. לחות חמה של פנסילבניה באמצע אוגוסט. האוויר היה סמיך כל כך עד שההרגשה הייתה כמו לשבת בתוך צלי תפל ונוסטלגי. הגדר הייתה זקוקה לשכבת צבע חדשה, אבל אותם עצים עליהם טיפסתי ומהם נפלתי כילדה, עדיין נותרו שם. אותן ערוגות גינה נותרו מוזנחות, מאז הניסוי של אימי בשנת 1988 לגדל הכול מכול. המרפסת עם הלכנים האדומות, עליהן שפשפתי את ברכיי יותר פעמים ממה שיכולתי לספור, עדיין יצרה רצועה משוננת על העשב הירוק.

להיכנס לחצר האחורית היה כמו לנסוע אחורה בזמן לגיל שמונה. מלבד העובדה שאני שלושים שנה מבוגרת יותר. החלומות שלי מתו. וכבר לא היו ברשותי אפילו נעלי ספורט עם פקקים או מגיני שוקיים. מאמנים זקוקים להם? או שהם פשוט עומדים בצד המגרש וצועקים כמו שעשה המאמן שלי? הכללים היו זהים? או שהמשחק התפתח למשהו אחר עם הפופולריות הוויראלית של אבי ואמבק וריוויוד בקהאם?

אין מצב שאוכל לעשות את זה.

"תיוהרי!" הכרור נחת בחבטה חזקה מולי, בלי לקפץ. "כנראה שצריך למלא אותו באוויר, " ציין אבא ורץ לעברי עם משאבת אופניים ביד אחת.

הוא לבש מכנסי רכיבה קצרים, זכר מהאובססיה שלו לשיעורי ספינינג שנמשכה שלושה חודשים. הוא התקשה להתקבע על תחביב חדש מאז פרש.

"מה?" הוא שאל בעודו מנפח את הכדור.

"אני לא מצליחה להתרגל לשפם שלך."

הוא טפח על הזחל הפרוותי מתחת לאפו בגאווה. זה היה עוד תחביב של אחרי הפרישה: הצמחת שיער פנים. "חושב שאני הולך לנסות זקנקן בפעם הבאה."
"מחכה במתח."

הוא נעץ אצבע בכדור. "קשה להפליא."

ניסיתי לא להסתכל עליו מתעסק בכדור בזמן שהוא אמר את זה. לאבא היה כישרון מוזר לומר את הדברים הכי לא מתאימים בלי לשים לב לכך.

"נראה לי שאני זוכר שהיית די מיומנת בכדור כדורים בתיכון, עוגית," הוא אמר ברוב חוצפה. "בואי נראה אם את עדיין זוכרת איך."
"אלוהים, אבא. תקשיב לעצמך." אבל הוא כבר התרוצץ לחלק האחורי של החצר.

שיחקנו עם הכדור וגם עם הרעיון שאהיה מורה ומאמנת זמנית.

"מה אם הקבוצה שלי תפסיד בכל משחק?" שאלתי.

"הם ניצחו רק משחק אחד בעונה שעברה, וזה קרה מפני שהאוטובוס של הקבוצה השנייה נתקע בפקק כשעדרי בקר נמלטו ממכירה פומבית. זה היה הפסד טכני. אני לא חושב שהמחוז מצפה לעונה מנצחת."

"אבל מאיפה אני בכלל מתחילה? האימונים מתחילים עוד יומיים."
אבא משך בכתפיו ובעט בכדור כאילו הוא היה כובה עם מפרקים מעץ. ניסיונו הספורטיבי בתיכון נדחק הצידה לטובת מועדון הווידאו. "מה המאמנים שלך אמרו לכן לעשות בתקופה של קדם-העונה?"

"אני לא יודעת. לרוץ עד ששנאתי לרוץ?"

"הינה התשובה. אפשר להתחיל עם זה," הוא אמר, מתכוונן לבעיטה ומחמיץ לגמרי את הכדור.

צחקתי. לא יכולתי להתאפק. לא הייתה עצם אתלטית אחת בגופו אבל זה לא מנע ממנו לרצות לתמוך בי. לא הייתי ראויה לו, אבל לא הייתי מוכנה שהמחשבה על כך תפריע לי להעריך אותו.

"אנחנו יכולים להסתכל באינטרנט אחרי ארוחת הערב," הוא הציע. "אפשר ללמוד הכול ברשת."

"אממ. מה לגבי הוראה? אני אפילו לא יודעת מה עושה מורה לספורט מלבד לעמוד בצורה מעצבנת, בזמן שהתלמידים מתחלפים ואז לגרום לכולם לשחק כדורעף מנובמבר עד מאי."

אין מה לומר, לא הייתי כושר. הבגרות גבתה ממני מחירים בעקבות יותר מדי 'האפי האור', מזון קנוי עמוס נתרן ואפס זמן לחדר כושר. הייתי מיובשת ועם פחות מדי שעות שינה. הצורה שלי הייתה רכה, עגולה. והתנשפתי ממחסור באוויר אחרי עלייה בגרם מדרגות אחד.

"אבא, אני לא חושבת שאני יכולה לעשות את זה. זה לא הגיוני. עבדתי במערכת הבריאות ובכריית מידע. לא בספורט וכושר." בעטתי את הכדור אליו בחזרה.

הוא מעד מעליו ונחת על הדשא עם פניו מטה. רצתי לציוד ומשכתי אותו למעלה. "אולי כדאי שנמשיך את הדיון הזה על בירות. תוך כדי ישיבה," הצעתי, מרימה את משקפיו מהקרקע. "נשמע כמו תוכנית פחות מסוכנת," הוא הסכים.

צפירה חזקה וחנוקה נשמעה מאחורי הגדר של השכנים. צעקתי. "מה לעזאזל זה היה?" כבר הייתי חסרת נשימה רק מלבעוט בכדור. הפתעות עלולות לפוצץ את ליבי העמוס מדי גם ככה. "ברבור ארוך," אמר אבא בשוויון נפש.

"ברבור? אמרת 'ברבור'?"

הצפירה נשמעה שוב.

"איימי ג'ו חשבה שהחצר שלהם זקוקה למגע אקזוטי," הוא אמר, צולע לעבר החצר האחורית.

אוי, לא. לא לא לא לא לא. לא היא. לא המפלצת מהעבר שלי. "איימי ג'ו ארמבורגר?" שאלתי בצורה הכי אגבית, שגוש האימה בגרוני אפשר.

"הוסטטר עכשיו," תיקן אותי אבא. "היא ובעלה, טראוויס, קנו את הבית לידינו לפני כמה שנים. הרסו אותו עד היסוד ובנו אותו מחדש."

כל שנת הלימודים האחרונה שלי בתיכון חזרה אליי מהר כל כך עד שחטפתי ורטיגו. טראויס הוסטטר. איימי ג'ו ארמבורגר. ולא יכולתי לחשוב על כל אחד מהם בלי להיזכר מייד בג'ייק הרפוק ווסטון. זו הסיבה שעברתי לגור הרחק מפה. הסיבה בגללה כמעט ולא חזרתי הביתה. וכשחזרתי לבקר, לא עשיתי מזה סיפור גדול. חבשתי כובע בייסבול בפומבי. סירבתי ללכת לברים מקומיים או לוולמארט. העמדתי פנים שאני זרה.

"איימי ג'ו וטראויס גרים כאן ליד?" הבהרתי חלושות. אבא, חסר כל מודעות לחרדה המיידית שלי, רץ במעלה המדרגות האחוריות. "כן! אביא לנו בירות ואבדוק מה עם ארוחת הערב." הדלת האחורית נסגרה, ולפתע כל מה שרציתי היה להציץ מבעד לגדר ולראות איזה ארמון בנו מלך ומלכת הנשף. הטיפשות והסקרנות שלי היו אלה שגרמו לי לרוץ לעבר מחסום הצבע המתקלף, שגובהו כשני מטר. נעלי הספורט שלי נאבקו להיאחז במשהו, בזמן ששרירי הזרוע שלי צרחו. הצלחתי להרים את עיניי מעל הגדר מספיק זמן כדי להציץ בבריכה ענקית בצורת כליה, המוקפת במה שנראה כמו שיש לבן. ג'קוזי, שהותקן גבוה יותר ממפלס הבריכה, פלט מפל של מים שהחליפו צבעים בחזרה לבריכה. במרפסת הותקנו עמודים רומיים שתמכו בגג בן שתי הקומות.

"מטבח חיצוני ובר בסגנון קרייבי? אתם צוחקים עליי?" נאנחתי. "אימא! אישה מציצה עלינו!" הצעקה הגיעה מכיוון הבריכה והבנתי שיש אנשים במים. שניים מהם. שני נערים בלונדינים עם תספורת גולשים רבצו על רפסודות בגודל של איים קטנים. "חרא. חרא. חרא."

נפלתי על הקרקע, מתכופפת – מסיבות לא ברורות מכיוון שהגדר הסתירה אותי עכשיו – ורצתי אל השער. חמקתי אל החצר הקדמית של הוריי ובהיתי באחוזה המודרנית והמפלצתית, שהחמצתי כאשר החניתי בצד השני של הבית.

לבנים אדומות מפוארות, עוד עמודים לבנים, ומה שנראה כמו שביל גישה מרוצף. הכול מאחורי גדר מברזל יצוק, שהבהירה לכול שרק סוג מסוים של מבקרים יתקבל בברכה. החצר הקדמית התהדרה

במזרקה. לא סתם אחת מאותן עבודות מלט פשוטות למראה שאפשר להשיג בלואו'ס או בהום דיפו.

לא. היא הייתה מעוטרת בדמויות מפוסלות. עירומות שיוקרות מים זו על זו.

צפירה!

"הו אלוהים אדירים!" הצמדתי את ידיי לליבי וניתרתי מעל הקרקע.

ברבור דידה מצד לצד מהעבר השני של הגדר ושלח מבט לעגני לכיווני. זה היה ברבור תקיפה? הוא הוכשר באומנות ההגנה על בתיים? הוא יעוף מעל הגדר ויתחיל לנקר אותי? ברבורים יכולים לעוף? היו לי הרבה שאלות.

דלת הכניסה של אחוזת הענק נפתחה, וגבר יצא אל המרפסת. גם אחרי עשרים שנה וממרחק של כשלושים מטרים, עדיין זיהיתי אותו. טראוויס הוסטטר. שערו הבלונדיני עוצב קצר יותר משהיה בתיכון, אבל צורת ההליכה הנינוחה ומבנה הכתפיים שלו היו זהים. ראשו הסתובב לכיווני ועשיתי את הדבר היחיד ההגיוני. ברחתי.

סבתי על עקביי ורצתי אל דלת הכניסה של הוריי, מתעופפת מעל הגדר החיה של פרחי האזליאות. כף רגלי נתפסה באחד הפרחים והשתטחתי בחזקה על הבטון. הריאות שלי התרוקנו מאוויר, וכל מה שיכולתי לעשות היה לבהות בשמיים ולהקשיב לרחש של קאדילק אסקלייד הסמוכה, שנסעה לאחור לאורך שביל הגישה. עשיתי טעות ענקית כשחזרתי לכאן.

מארלי

לפני כאלף שנים

ניגבתי את כפות ידיי הלחות על מכנסי היומברו, שמצאתי בחנות יד שנייה. אימי התעקשה שאם אזיע ואתגלגל על הדשא, אין טעם שאעשה את זה בכגדים ממותגים במחיר מלא. אז חסכתי את הכסף של חג המולד ויום ההולדת, ושמתי אותו בצד עד למסע השופינג השנתי שלנו בסוף הקיץ בחנויות העודפים.

כן, נדנדתי את כפכפי האדידס עם הפסים השחורים-לבנים שהיו לכל מצטיינות הנבחרת בשנה שעברה, כולל מכנסיים קצרים של יומברו, ואותה חולצת נייקי בדיוק, שמיה האם, אלילת הכדורגל שלי, לבשה במשחקים האולימפיים בקיץ. לא היה שום דבר בתלבושת שלי שהן יכלו לצחוק עלי, הרגעתי את עצמי. השנה הזו תהיה אחרת.

נפטרת מסרט הראש שהיה מקור בלתי נלאה לבדיחות. אפילו גילחתי את שערות התינוק הבלונדיניות העדינות מהבוהן הגדולה שלי, שגרמו לסטפי פרצוף-תחת לין להשתנק במשך עשר דקות אחרי שראתה אותי מתכוננת לפני משחק בעונה שעברה. הארכת את הפוני שלי. ובשבועיים האחרונים תרגלתי חיוך חדש. שפתיים צמודות, עיניים פעורות. ידירותי, בוגר.

"איכס! העיניים שלך נעלמות כשאת מחייכת. אל תחייכי יותר לעולם. זה מלחיץ מדי." הזיכרונות שלי מהכדורגל לא היו נעימים. הנשימה העמוקה לא הצליחה להרגיע את העצבים שלי. למעשה, הרגשתי קצת שאני רוצה להקיא. זה היה היום הראשון של קדם-העונה, מה שאמר שזה הולך להיות או כישלון צורב או הצלחה מסחררת. רציתי נואשות להיות אחת מהשישיסטיות שהצליחו להיכנס לנבחרת הבוגרות. התאמנתי לאורך הקיץ אבל לא הייתי בטוחה שזה יספיק.

המרחק בין הבית לתיכון היה של חמישה רחובות. מספיק קרוב שהוריי לא יצטרכו להסיע אותי. ותוך כמה חודשים קצרים, אקבל רישיון נהיגה. וכשיהיה לי את המפתח הנכסף, אסע לאחור בשביל הגישה רק כדי להוציא את הדואר, החלטתי, טוב, כל עוד שאימא או אבא יסכימו לתת לי לנהוג במכוניות שלהם.

מגרש החניה של התיכון הופיע לפניי. תלמידי השכבות הצעירות והבוגרות יפים ורעשנים במכוניותיהם הפרטיות, הוציאו תרמוסים של מים וקשרו את השיער בקוקו גבוה. הם היו כל כך בטוחים בעצמם. כל כך בטוחים במקומם בעולם. בינתיים ארכתי ליד הכניסה למגרש החניה וחיכיתי להזמנה רשמית להסתובב לידם.

השנה זה יקרה. הם יאהבו אותי. לא היה מה לא לאהוב, לפחות לדעתם של הוריי האוהבים והמעצבנים. אבל הם לא הבינו. איכשהו זכיתי לשאת עליי לוח מטרה בלתי נראה, מה שסימן אותי כמפסידנית, כלא רצויה. נכון, היו לי חברות בנבחרת הצעירה. אבל הבנות הבוגרות יותר? אותן תלמידות בוגרות וצעירות שכבר הצליחו להבין הכול בחיים? הן שנאו אותי.

לא הייתי בטוחה מה לא בסדר איתי, אבל קיוויתי שהשתנתי מספיק כדי להשיל ממני את הלוח המטרה הזה. לא חשבתי שליבי המתבגר השברירי יוכל לעמוד בעוד עונה שלמה של ירידות וכיסוחים בלתי פוסקים.

צופר מכונית צפצף. "היי, מארלי!"

החברה הכי טובה שלי, ויקי – תודה לאל שהיא הייתה בנבחרת – ואימא שלה נופפו לעברי. המשפחה של ויקי גרה מחוץ לעיר, ואימא שלה עשתה תורנות הסעות עם כמה מהאימהות האחרות של הנבחרת הצעירה. שלוש נערות נוספות יצאו מהמושב האחורי של המכונית של אימא של ויקי.

"אוף, כל כך ממממוקדם," התלוננה ויקי, מגרדת את סבך התלתלים האדומים שלה שאוגרו בקוקו מרושל בעזרת קוקייה. נדרשו לי עשרים דקות וחצי בקבוק ספריי לשיער כדי להחליק את הגושים בשיער שלי. "כשאהיה גדולה, אני אף פעם לא אצא מהמיטה לפני עשר," היא הכריזה.

"את לא קצת מתרגשת?" שאלתי. "שנה חדשה? התחלה חדשה?"
 בכל שנה, המחשבה על היום הראשון ללימודים הציתה בי תקווה
 חדשה וקשה.

"נו, באמת," לגלגה ויקי. "שום דבר לא התחדש. אלו אותם
 שמוקים שעושים את אותם דברים ששמוקים עושים. שום דבר לא
 ישתפר עד שנצא מכאן."

מתפללת שהיא טועה, טיפסתי איתה על הגבעה אל מגרש
 האימונים. כלא האבנים האדומות של בניין התיכון היה משמאל
 למגרש האימונים ומגרש החניה. הקיץ כולו היה מאחוריי, וזה –
 הדשא הירוק, העשוי טלאים-טלאים, של מגרש הכדורגל והאולמות
 התעשייתיים המצוחצחים בניחות לינוליאום כימיקלי – היו העתיד
 הצפוי לי.

לא יכולתי לדכא את הצמרמורת שהתגלגלה לאורך עמוד השדרה
 שלי.

"זה לא כזה נורא," אמרתי, בעיקר מנסה לשכנע את עצמי. "אנחנו
 בכיתה י'. השנה נקבל רישיונות נהיגה ואם יהיה לנו מזל, גם ציצים."
 "אני מתכוונת לקחת את הרישיון הזה ואת הציצים העתידיים שלי
 ועם סיום הלימודים, לעוף מהחור הזה עם שתי האצבעות האמצעיות
 שלי מתנופפות מחלון המכונית."

צחקתי. "איך תנהגי?"

"עם הברך שלי," החליטה ויקי.

"ולאן תיסעי?"

"לכל מקום, רק לא פה," היא אמרה. "ותהיה לי עבודה מגניבה
 שתכניס לי המון כסף ותאפשר לי לקבוע את שעות העבודה שלי.
 ויהיה לי אוסף של גברים שיעמדו לרשותי בכל רגע."

שילבתי את זרועי בשלה, מודה לכוכבים על קיומה של ויקי
 קרב־לנסקי.

הבנות נדרו באיטיות לעבר האוסף הקטן של ספסלי הפלדה בקצה
 הקרוב ביותר של המגרש. המאמנים, המאמן נורמן והמאמן קלאנסי,
 לבשו את מדיהם הקבועים, שכללו מכנסיים קצרצרים בסגנון שנות
 השבעים וחולצות פולו צמודות מדי, שהדגישו את בטן הכירה שלהם.

המאמן נורמן היה איש עצבני שנראה כמו חבית. הוא עישן כמו קטר בדרגה של ארבע אזעקות של גלאי אש. קלאנסי היה נמוך ושרוף ברובו עם שפם היטלרי. הם אימנו ביחד את נבחרת הכדורגל של הבנות בשכבה הצעירה וגם את הנבחרת של השכבה הבוגרת. וכשאני אומרת אימנו, אני מתכוונת שהם בעיקר צעקו המון ולקחו לעצמם הפסקות עישון.

אבל העונה הזאת תהיה שונה. התאמנתי. לעזאזל, אפילו רצתי כמה קילומטרים במהלך הקיץ. גם הייתי גבוהה יותר בשני סנטימטר וחצי מאשר בשנה שעברה, וקיוויתי שאלה הרגליים שלי שצמחו.

אף אחת מהבנות הבוגרות עדיין לא הבחינה בי, ונאנחתי בהקלה. כנראה שהיה מוגזם לצפות מהן לקטוע את המעגל שלהן כדי לקדם את פניי, ללא הפוני והשיער על הבודהן.

ויקי ואני השלכנו את התיקים שלנו על הקרקע והתיישבנו כדי לנעול את נעלי הכדורגל שלנו.

"גרביים חמודות," אמרה ויקי, מהנהנת לעבר גרבי הברך הירוקות והמפוספסות שכיסו את מגני השוק שלי.

הן היו קנייה אימפולסיבית בחנות הספורט. לא ראיתי מישהי מגניבה לובשת אותן, אבל ירוק האזמרגד קרץ לי.

המשכתי להביט מטה והתמקדתי בחברותי לנבחרת הצעירה. אבל שמעתי את הלחישות מתחילות. קיוויתי, התפללתי, התמקחתי עם כוח עליון שהן לוחשות על מישהי אחרת.

לקחתי סיכון והרמתי את ראשי. כמה מבנות הנבחרת היו מקובצות במעגל צפוף וצחקקו. והן הביטו ישירות עליי.

החלומות שלי, התוכניות שלי לעונה הזאת, התאדו ומתו. "היא כזאת מוזרה," אמרה אחת מהן בלי לטרוח ללחוש. "כאילו, תפסיקי כבר להתאמץ."

"תראו אותה מסתכלת עלינו עם עיני הכלכלב הפתטיות האלה. בבקשה תאהבו אותי."

הן פרצו בצחוק בזמן שחתיכה מהנשמה שלי התפוררה. "אני רואה שהקיץ לא הביא איתו אישיות חדשה בשבילכן,

ונשארתי איתן כלבות, ויקי לעסה בזעם את המסטיק שלה וקשרה את נעלה הימנית באלימות.

הרצון שלי להיות אהובה ומקובלת היה שווה־ערך לרצון של ויקי לקרוא בקול רם לחארות - חראות. הערצתי אותה על כך.

"לזורית של הנבחרת הצעירה אומרת מה?" שאלה סטפי לין, מעפעפת בריסיה עמוסי המסקרה. סטפי לין הייתה תלמידה גבוהה ורזה מכיתה י"ב והבעלים הגאים של חזייה עם גביעים בגודל C. היא גם הייתה אדם נורא. אחותה הצעירה, איימי ג'ו, למדה איתי בכיתה. ולגבי האישיות? בואו רק נגיד שהתפוח לא נפל רחוק מהתפוח השני. שתיהן היו מרושעות כנחשי צפע, שהתענגו על גרימת כאב לאנשים. אפילו המורים פחדו מהן. על פי השמועה, סטפי לין גרמה לפיטורים של מורה מחליפה כי היא לא אהבה את הבושם שלה.

בעוד כמה שנים היא בטח תאמלל מאוד כמה בעלים. מכאן המצב רק הלך והידרדר. מעדתי על קונוס כתום כאמצע תרגיל עבודת רגליים, והן צחקו כאילו נפלתי לתוך עוגת קרם ענקית. כשהתכופתי כדי למשוך את הגרב שלי, השוערת הבכירה, חומת לבנים עם צמות, לעגה לי. "אלוהים, את נראית כמו שדון. סבא שלך בחר לך אותן?"

זה היה מרושע במיוחד כי סבא שלי נפטר בעונת הכדורגל שעברה. החמצתי משחק בגלל ההלוויה. כשהרוד מדרגה שנייה של סטפי לין נפטר בווירג'יניה, אף על פי שהיא בקושי הייתה איתו בקשר, חברות הנבחרת אספו כסף וקנו פרחים, אותם נתנו לה בטקס שהתקיים במהלך אימון. כשסבא'לה שלי מת, הן לעגו לי שבכיתי, כשאימא שלי אספה אותי מהאימון וסיפרה לי.

ואז הגיע סוף התרגול. המאמנים, בחוסר מודעותם, נתנו לסטפי לין ולקשרית שיילין לבחור קבוצות.

חיכיתי בסבלנות בתור המידלדל כששתי השמיניסטיות בחרו ילדה אחר ילדה. עד שנותרנו רק המגנה המחליפה מהשכבה הצעירה ואני. דניס הייתה עם סד בצוואר.

"ניקח את דניס," צייצה שיילין.

ואז נותרה רק אחת.

סטפי לין עשתה הצגה שלמה מכמה היא נגעלת. "איכס. אני מתארת לעצמי שניקה אותה." היא הצביעה עליי.

הנהנתי נמרצות כאילו דבר לא אירע, כאילו לא היה מדובר בסוף המוכהק של תקוותי וחלומותי לשנת הלימודים השנייה שלי בתיכון, ותפסתי את מקומי בסוף התור.

לא יצרתי קשר עם אף אחת כשהייתי על המגרש וניסיתי בכל כוחי להילחם בתחושת הצריבה בגרון. הדיקטטוריות האכזריות והמנומשות האלה לא יגרמו לי לבכות. לא ביום הראשון של האימון, לעזאזל.

לבסוף, המאמן נורמן, שנזקק לעוד הפסקת סיגריה, שרק במשרוקית כדי לסמן את סוף האימון.

"אל תהיי עצובה. אל תיתני למזדיינות המטומטמות האלה את הכוח לפגוע בך," אמרה ויקי וגררה אותי ואת תיק הכושר שלי במורד הגבעה לכיוון מגרש החניה. "תתעצבני. תנקמי. הן חלאות מטונפות."

חייכתי אליה חיוך חלוש, סתמי.

"זה בסדר. אני בסדר," שיקרתי.

ויקי נשפה. "נו באמת. בואי נלך לטרקי היל. אני אקנה לך קפוצ'ינו וניל צרפתי."

מארלי

יש רק הזדמנות אחת לרושם ראשוני. לכן הגעתי לתיכון בשעה לא שפויה, שבע בבוקר באוגוסט לווהט. אתמול התקיימה פגישת בזק עם סגן המנהל במטבח של הורי, שמיהר להספיק לשיעור היוגה שלו. ההוראות היחידות שלו לגבי אימון היו, "רק תנסי לשמור עליהן בחיים."

כאשר התעניינתי בגורל המאמנת הקודמת, הוא פלט גיחוך קטן ועצבני ואץ רץ מבעד לדלת, כשהוא אומר לאבי שהם ייפגשו בשיעור הקליגרפיה ביום רביעי.

התיכון גדל קצת מאז הסתובבתי פה במסדרונות, הודות לתוספת בת עשר השנים והמאוחרת מדי, שנועדה להתמודד עם הצפיפות. עם זאת, מגרש החניה של התלמידים נותר כפי שהיה. הוא שכן בתחתית הגבעה, שם נבחרות ספורט הסתיו רצו בצורת S, תרגיל שעכשיו ככל הנראה יסתיים לכל הפחות בפציעת רצועות הברך שלי.

בראש הגבעה היו מגרשי האימון הנרחבים של בית הספר. שניים של בייסבול ואחד של כדורגל עם קצת שטח ירוק נוסף ביניהם. זכרתי שרצתי סביב שולי השדות במהלך קדם־העונה. זה היה איום ונורא אז, ולא ראיתי סיבה שזה ישתפר עם הזמן.

הנבחרת שלי, וסימנתי לעצמי מירכאות סביב המילה, תגיע לאימון של שמונה בבוקר. ורציתי להיות מוכנה עד כמה שניתן.

מכיוון שלא היה לי גרוש על התחת כדי לקנות מלתחת ספורט חדשה, התפשרתי על מכנסוני יוגה ישנים וטישירט. לפני כן מדרתי גופייה קצרה כי מזג האוויר כבר היה חם, אבל הייתי פרנואידית לגבי הצמיג בבטן. לא התכוונתי להסתובב ברחבת הדשא המוכרת לי מפעם עם צמיג בטן גלוי. סיפקתי לקולפפר מספיק חומרים לדבר עליהם במהלך השנים.

"אני לא מאמינה שאני עושה את זה."

לא עזר לדבר על כך עם הוריי. אף אחד מהם לא הדיר שינה מעיניו כתוצאה מכך. הדבר היחיד ששינה משהו היה העובדה שלא היו לי שום אפשרויות אחרות. אני יכולה לקחת את העבודה הזאת – ואת השכר הראוי שהיא הציעה – ולהישאר בעיר עד החגים. או שאני יכולה להתבוסס בדיכאון בחדר השינה של ילדוטי, וקרוב לוודאי להרוס את דירוג האייר בי אנד בי של הוריי.

אז הינה אני בשבע ועשרה בבוקר, ציינתי לעצמי כשאני בודקת את הטלפון שלי. הייתה לי רשימה, שהודפסה לא מזמן, של שמות חברות הנבחרת והיו לי גם תריסר קונוסי בטיחות כתומים, שהוריי נתנו לי בהפתעה. וכעת לא נותר לי אלא לתהות איך לעזאזל חזרתי למקום שבו הרגשתי הכי הרבה תיעוב עצמי ואכזבה.

עבדתי בכמה עבודות מחורבנות מאז סיום הלימודים. היה את מנהלת דלפק הקבלה של חברת בטון עם גברים בחולצות פלנר מלוכלכות שקראו לי "מותק" כל היום. אחר כך את העיתון הקהילתי, שסבל מכל כך הרבה ריבים בין אנשי הצוות עד שהמו"ל הזמין חברת ייעוץ משאבי אנוש שתקבע עובדות בשטח, מה שהביא לפיטור חמישים אחוז מהעובדים. ושלא נשכח את הפעם ההיא שבה החלטתי שעבודה בניהול קמעונאי היא הייעוד שלי. הספיק לי בלאק פריידי אחד כדי לתת התראה בת שבועיים על ההתפטרות שלי.

אבל אף אחת מהעבודות האלה לא השתוותה לעד כמה מטומטמת, חסרת ביטחון ולוזרית הרגשתי בחטיבת הביניים ובתיכון קולפפר. אולי אלה היו ההורמונים בחלב. אולי זו הייתה העובדה שלא יכולתי לעמוד בסטנדרטים שאחותי הגדולה הציבה. או אולי – וזו הייתה אפילו תיאוריה גרועה יותר – פשוט לא התאמתי לכאן... או לשום מקום. תהיה הסיבה אשר תהיה, ידיי רעדו ובטני התהפכה.

שמחתי שדחיתי את הצעתה של אימי לארוחת בוקר. כי הביצים השרופות האלה שהגיעו מקופסת קרטון היו עושות את דרכן במעלה גרוני ממש עכשיו.

הן הגיעו במיניבוסים ומכוניות פרטיות. חלקן הוסעו על ידי הורים שמיהרו לדרכם, אחרות הגיעו בחבורות של נערות גבוהות ורזות בעלות רישיונות נהיגה. הסתכלנו זו על זו בשתיקה חשדנית מעל שורת הקונוסים הכתומים, שהעמדתי ארבע פעמים לפני שהייתי מרוצה מהמרחק היחסי בין כל אחד מהם.

בהיתי בים הקוקיות, הבנדנות ותחושת הזלזול הכללית ונתתי להן למצות את החוויה. מבחינת גיוון, המצב השתנה מאוד מאז שלמדתי בתיכון. אחותי הייתה אז "הילדה החומה" היחידה בכיתה י"ב. היה מנחם לראות יותר צמות אפריקאיות ועור כהה, לשמוע מבטא קריבי וקצת מלמולים בספרדית. סוף־סוף מרכז פנסילבניה לא פיגר אחר שאר העולם.

חלק מהבנות צחקו, מתכופפות כדי ללחוש סודות זו לזו. אחרות עמדו זקופות, ללא חיוכים, מחכות לאיזו חוכמה אתלטית שעמדתי להנחית עליהן. אחת או שתיים עמדו בצד, ויכולתי לזהות אותן כתאומות הנפש שלי.

שאלוהים יעזור לכולנו.

"אני מארלי קיקרו, המאמנת החדשה שלך", אמרתי. רציתי להישמע מגניבה, אולי לסנוור אותן עם תרגילי רגליים מפוארים. אבל אפילו בתיכון, בשיא קריירת הכדורגל שלי, לא יכולתי להתפאר במשהו. הייתי קשרית. שחקנית סיבולת שמעולם לא כבשה שער וכמעט לא עשתה דבר, מלבד לרדוף אחרי השחקניות ששמרתי עליהן לאורך המגרש. לא נדרשה מיומנות רבה במיוחד כדי להיות רק גוף במגרש.

יד התרוממה מאחור. "איך לקרוא לך?"

הנערה האסיאתית, עם הגולגול המרושל שלה בצורה אומנותית, נראתה כמו נסיכת פינטרסט. היא הייתה גבוהה ובטוחה בעצמה. לא היה לי מושג קלוש מה הגיל שלה או של האחרות. כל הבנות האלה היו בטווח הגיל המעורפל הזה של שתיים־עשרה עד עשרים וארבע, שלא הצלחתי לזהות.

"אממ. המאמנת? מארלי? אני לא יודעת. איך אתן רוצות לקרוא

לי?"

טעות מספר אחת.

"מה דעתך על לוזרית לסבית?" הציעה מישהי בעלת שיער חום ויפה מדי, שלא בצדק. "בלי להעליב," היא אמרה לנערה עם התסרוקת המגולחת הסגולה שמימינה.

"אנג'לה," נאנחה בעלת התסרוקת המוהיקנית. "את לא יכולה להשתמש בזה כעלבון לאחת מאיתנו ולא לכולנו."
אנג'לה הכלבה גלגלה את עיניה. "בסדר. אני מצטערת על חוסר הרגישות שלי, מורגן."

"ההתנצלות מתקבלת." מורגן המוהיקנית הנהנה באצילות.

אוקיי, משכינת השלום של הנבחרת. טוב לדעת.

יד הורמה מהאזור השמאלי של החבורה. היא הייתה גבוהה מאוד, רזה מאוד, ושערה השתלשל בעשרות צמות מושלמות עד לרצועת החזייה שלה. עורה היה כהה ומושלם בצורה בלתי אפשרית בשביל נערה מתבגרת. היא הייתה לבושה בכגדים ממותגים עם נעלי כדורגל וגרבי ברך.

"כן, אממ?"

"רובי, היא אמרה לי. "מה הכישורים שלך כמאמנת?"

מה לגבי העובדה שאני פשוט נמצאת כאן? לא? זו לא מיומנות ממשית? אממ.

"שיחקתי כדורגל מכיתה ב', קודם בנבחרת הצעירה ואחר כך בנבחרת הבוגרות בתיכון," אמרתי לה.

"ובקולג' לא שיחקת?" נראה שהיא לא מתרשמת במיוחד.

"שיחקתי קצת בקולג'." זה היה שקר. שני משחקים בשנת הלימודים הראשונה שלי לא נחשבו כקריירה ספורטיבית. כשהגעתי לקולג', כבר שנאתי כדורגל ואת הדרמה הנלווית לכך.

הבעת פניה של רובי הבהירה לי שהיא חושבת שאני כישלון. ועם האגו שלי במצב שברירי כל כך, נטיתי להסכים איתה.

"תראו, עד היום לא אימנתי בנבחרת. אז אני אלמד יחד איתכן."

טעות מספר שתיים. ניתן היה לשמוע את גלגולי העיניים.

"הינה הלכה לה העונה," התלוננה רובי.

"זו הגישה," אמרתי ביושב.

אנג'לה מלמלה משהו על "עוד מאמנת חראית", ונראה שהבחורה רחבת הכתפיים שלידה לקחה את זה אישית ואמרה לה לסתום את הפה.

"טוב, לא משנה מה אתן מרגישות כלפיי, אני כאן, אתן כאן. בואו נתחיל לעבוד."

"למה לטרוח?" רטנה ילדה קטנטנה, שלמרבה הצער היו לה שיניים קדמיות ענקיות, וזרועותיה היו שלובות על החזה השטוח שלה. "הייתי צריכה לשחק הוקי שדה", מלמל קול אחר.

הן בחנו אותי, הבנתי. אני הייתי המורה המחליפה שמתעמרים בה רק כדי לראות אם היא באמת תשלח מישהי למשרד המנהלת. והבנות האלה היו כאין וכאפס לעומת הבכיינים הצדקנים בעלי האגו המנופח מדי של מנהלים בדרג ביניים שעברתי איתם מאז הקולג'.
זכרתי איך מאמן הכדורגל שלי בתיכון צעק עד שהוורידים על

צווארו ומצחו נראו כאילו הם עומדים להתפוצץ.
"מספיק עם הפטפוטים. אנחנו נתחיל בריצה של קילומטר וחצי. ארבעה סיבובים סביב המגרש. אם מישהי תסיים מעל אחת-עשרה דקות, כולנו נעשה את זה שוב."

זה סתם לה את הפה. למשך ארבע שניות.

"את רצינית?"

"לגמרי. כולן לעמוד בשורה."

"את לא רצה איתנו?" שאלה אנג'לה החכמולוגית.

"סתמי אנג'לה, רובי הטיחה בה בחזרה."

"קפצי לי, רובי." פניה של אנג'לה הביעו תיעוב. נהדר. שתי שחקניות בוגרות ששנאו זו את זו. מעולה.

"אני המאמנת," אמרתי כאילו זה מסביר משהו. לעזאזל לא, אני לא ארוץ קילומטר וחצי. עדיין סבלתי מכאבים כתוצאה מהנפילה על פרחי האזליאה של הוריי. "שלוש, שתיים, אחת... צאו!" לעזאזל. הלוואי שהייתה לי משרוקית.

חשבתי שמדובר בניצחון קטן, כשכולן עזבו את קו הזינוק רק עם כמה גלגולי עיניים ומלמולי הערות כמו "חרא."

לרוע המזל, הן היו מהירות יותר ממה שחשבתי, או שהן היו

רמאיות. אבל מה אכפת לי? הייתי רק בייביסיטר זמנית. רובי חצתה את קו הסיום בצעדי צבי תוך שש דקות וארבעים שניות. בשלושים השניות הבאות עוד ארבע בנות נוספות חצו את קו הסיום. לעזאזל. רציתי לקבל יותר זמן לעצמי כדי להבין מה אנחנו הולכות לעשות הלאה.

רובי שלחה לעברי מבט של "זה כל מה שיש לך", והחלטתי להוסיף עוד סט ספרינטים. קבלו את זה, נערות מרושעות! תשומת ליבי נגזלה מהקבוצה הזועפת שלי על ידי שורה של רצים במכנסונים קצרצרים, שנעו בקבוצה מהירה לאורך הכביש שהקיף את המגרש. הבנים היו ללא חולצה והפגינו לראווה אפס אחוזי שומן גוף. הקבוצה שלי עצרה כדי להעריץ אותם בשתיקה. הם נשמו כיחידה אחת. הם לא היו גופים נפרדים עם מטרות שונות. הם היו מאוחדים על ידי קצב הריצה והנשימה שלהם.

"זו נבחרת הריצה למרחקים ארוכים," הנערה לשמאלי אמרה לי. היו לה משקפיים וסרט שיער של נייקי. שערה הפרוע והמתולתל נקשר בקוקו.

מאחוריהם הייתה דמות בודדת. הוא היה מבוגר יותר, גברי יותר. מקועקע. סקסי בטירוף, לדעתי הצנועה והדיכאונית. רק רגע. זיהיתי את הפנים האלה גם מתחת לזיפים. "אלוהים. אדירים," התנשמתי. "תה מר ווסטון," הכריזה רובי.

"מר ווסטון? כאילו ג'ייק ווסטון?" קולי חרק ונשמע פחות או יותר כמו צווחה.

"כן," צייצה מורגן הלסבית הנחמדה. "למה? את מכירה אותו? הוא כאילו המורה הכי טוב בבית הספר." "אני..." מה הייתי אמורה להגיד? נישקתי אותו מתחת למושבי היציע במשחק כדורגל בנים, ואז הוא הרס לי את שנת הלימודים האחרונה.

"אני חושבת שלמדנו יחד באותה שכבה," אמרתי בחוסר מגניבות משווע.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן